

PAISATGE DESPRÉS DE LA TEMPESTA

Com cada any, el Barça d'hoquei ha guanyat la lliga. Aquest esdeveniment ha vingut precedit d'una gran tensió, nervis i sensacions al nostre poble de Sant Hipòlit. Han estat a bastament lloats pels comentaristes de la tv la força, l'ànim encomanat, l'ambient viscut intensament durant el mes llarg en què l'equip de casa participà en el play-off. Tot plegat ha deixat el testimoni de convocatòria més gran com potser mai no havia tingut el nostre poble, depassant els límits del poble i arribant a tota la comarca. Tardarà a repetir-se aquest esdeveniment.

Abans de ser al poble, un no tenia massa ni gens afició a aquest esport. Ha estat la mateixa gent de casa qui me l'ha fet admirar i estimar. Hem vibrat sovint amb l'equip de casa, hem vist grans partits, especialment aquests dos últims anys i molts somien en repetir èxits passats. No s'ha de menysprear la capacitat de crear esperit de poble; la manera d'aplegar la seva gent a l'entorn d'un símbol com és l'equip d'hoquei i crear consciència col·lectiva.

Cal, però, que digui també el sentiment que em deixa el trist espectacle que massa sovint hi ha a la graderia i, més específicament, en els enfrontaments contra el CP Vic. Com és que unes persones respectables, ben educades, fins i tot amb molts bons sentiments deixen de banda la seva manera de fer per respondre tan durament a l'altra afició i atacar l'equip rival? Com és que aquestes mateixes persones són capaces de posar-se a l'altura dels provocadors?

Vaig ser a un dels partits de Vic i vaig poder comprovar com, efectivament, el tracte dispensat a l'afició del Voltregà era menyspreadora i provocadora. ¿Però, és que som millors si ens deixem portar per la provocació i ens posem a la mateixa altura utilitzant els mateixos arguments, és a dir, cap argument que no sigui l'insult i el cultiu del sentiments més baixos i negatius? És això el que ens identifica com a voltreganesos?

Només cal fer un experiment per a veure quin és el nivell i la qualitat educativa de l'entorn del CP Voltregà. Poseu-vos davant d'un grup d'infants o joves, fans de l'equip, i crideu "Mar-ti-nell!". La resposta serà una de sola i, per cert, gens agradable a les nostres oïdes. En canvi, no ens agradaria que un gran jugador com aquest jugués a casa nostra?

Crec, sincerament, que els del Vic s'haurien de sentir malament quan venen a Sant Hipòlit perquè, justament, nosaltres els respectéssim, els deixéssim expressar i moure's lliurement, deixant de banda qualsevol provocació i violència. L'insult i el menyspreu és el primer pas per a l'agressió física, senzillament perquè ja no considerem persona l'altre, sinó inferior.

Nosaltres no hem de ser així ni volem ser així. Demostrarem que som més intel·ligents si sabem respondre amb educació i respecte a la provocació, si els nostres crits no són d'insult sinó d'ànim, si sabem mantenir-nos units i admirant, sempre, el bon joc de l'equip, sigui el nostre o el rival.

A fi de comptes, no és pas el Vic qui ha guanyat la lliga, sinó el totpoderós Barça i els seus milionaris: aquests haurien de ser els adversaris a batre. Sant Hipòlit, el poble més humil de tots els que juguen a la lliga d'honor, ha de demostrar, dia rere dia, que el que busca és formar infants i joves d'una manera completa, humanament enters. Tots sabem molt bé que només una minoria minoritària podran dedicar-se professionalment a l'hoquei i que, el més important per a tots els infants i joves que hi passen, és créixer, aprendre, conviure, respectar-se. Serà aquesta l'aportació al clima de convivència.

Ara ens queda el paisatge després de la tempesta. Agafem el cotxe i fem el trajecte fins a Vic. Comptem les pintades obscenes, insultants cap a l'un o l'altre equip. Els play-offs han passat, però les manques de respecte queden allí. Ens queda molt per aprendre.

*Jordi Castellet i Sala, rector de Sant Hipòlit, soci del Voltregà
i professor de l'ISCRV.
09/06/01*